

Reisverslag Loet van der Lee

Toernee van 11 t/m 18 augustus 2004 met het Glenn Miller Orchestra olv Wil Salden

Een heel gewoon toernee

De bus

Op woensdag avonds 11 augustus 2004 vertrek ik om 10:15 uur vanuit Krommenie. In Hilversum begint het carpoolen met enkele collega's. Ik laat daar mijn auto staan. Het is raar om enkele uren later midden in de nacht je collega's te zien staan op een vage en slecht verlichte carpool plek in Kerpen (Dld). We staan geanimeerd te praten als de de Glenn Miller touringcar aan komt rijden. De band speelt ongeveer 180 keer per jaar en deze bus is van alle gemakken voorzien en door de bandleden in de loop der jaren tot een soort 'high tech mobil office' omgebouwd. Computers zoemen, het telefoon verkeer is doorlopend. Middels het ingebouwde video en dvd systeem kan iedereen die dat wilt zijn labtop inpluggen en beelden en audio afspelen op het centrale monitor systeem. Aan de inwendige mens is ook gedacht. De vaste chauffeur 'Alois' richt een bar is waar menig benzine station zijn vingers bij aflikt. Kaas, chips, chocolade, koek, soep, alle soorten drank inclusief de warme koffie, cappuccino, koude pils en zelfs aan een fles calvados is gedacht. Uiteraard hebben we een 'state of the art' navigatie systeem.

Bastrombonist Jenke de Vries in de 'high tech entertainment' bus.

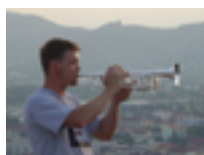
De miller bus aan de voet van de Alpen.

Graz

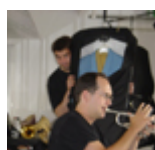
We rijden de hele nacht en komen om drie uur aan in Graz (Oostenrijk). De zojuist door mij beschreven luxe neemt niet weg dat er geen bedden zijn en je maar moeizaam aan slapen toekomt. We spelen die avond op een bergtop. Het is een prachtig authentiek gebouwtje met een openlucht arena. Je moet er met een kabeltreintje heen en het uitzicht over de stad Graz en de Donau die er dwars doorheenloopt is adembenemend. Na een heerlijke maaltijd spelen we de eerste show van een reeks van acht voor en uitverkochte zaal. Deze band speelt karakteristieke stukken uit de jaren '40 - 50. Mooie stijleigen werken in de 'Sweat Sound' traditie van Glenn Miller en geestverwanten. Het publiek is als gebruikelijk laaiend enthousiast en we kunnen tevreden om 11 uur met de kabelbaan weer naar beneden en een drankje nemen in het hotel Ibis waar we eerder die middag al hadden ingecheckt. Dat was dus een lange dag.

Zangeres Caroline de Rooij op het podium in Graz. Het is eenzaam aan de top.

Loet op het dak in Graz. Mooi hè

De trompettisten Marc Huijnen (voor) en Erik Veldkamp in de kleedkamer te Graz. Kiekeboe!

Slot Finkenstein

We kunnen uitslapen want de bus vertrekt de volgende morgen pas om half twaalf. We gaan naar Villach. Een bijzonder concert vanwege de wederom excentrieke locatie. Slot Finkenstein ligt op een kilometer of 10 van de stad op een Alp. Het is een ruïne met een prachtige openlucht arena waar de concerten plaatsvinden. Uiteraard is er ook een establishment waar je heerlijk kan eten met een riant uitzicht over de Faaker See. Een prachtig binnenmeer in de Alpen. Het laatste stuk moet zelfs te voet en voor de zware spullen is er een gammele kabellift waar ook de wat oudere bezoekers noodgedwongen gebruik van maken. Als het concert begint dreigt er een onweersbui. Als die doorzet moeten we stoppen want de apparatuur kan niet tegen regen. De chef van het kasteel vermoed dat het wel goed zal gaan en we beginnen op tijd. In de uitverkochte arena spelen we onze muziek op de hielen gezeten door de weergoden die middels donder en windstoten aangeven dat in de bergen slechts de elementen heersen. Wonder boven wonder blijft het droog en als we later op het hooggelegen terras op uitnodiging van de organisatie een pilsje drinken voelen we ons uitverkoren. Later die nacht heeft het enorm hard geregend.

Concert in Finkenstein

De mannen eten op het hooggelegen terras.

De arena van Finkenstein overdag.

Ster altist Piet Keizer toont zijn noodkronen.

Adelaarsnest

De vrijdag brengt ons prachtig weer en we hoeven maar twee uurtjes te rijden. Iets over de grens in Duitsland ligt het plaatsje Berchtesgaden. Het is een prachtig dorpje wat vooral bekend is vanwege het feit dat het vroegere huis van de voormalige oorlogsmisdadiger A. Hitler er gelegen is. Hoog boven op een bergtop ligt het 'adelaarsnest' duidelijk zichtbaar als een geschiedkundig momentum. Als ik later in het hotel Wittelsbach mijn kamer betrek hangt er voor mijn balkon een enorme Duitse vlag van wel 4 meter lang met op de achtergrond hoog in bergen het beroemde gebouw. Het heeft er alle schijn van dat men dweept met de geschiedenis en dat geeft toch een raar gevoel.

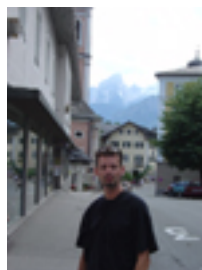
Het dorp en de omgeving zijn overdonderd mooi en het stikt er dan ook van de toeristen. Ons concert die avond vindt plaats in het Kur und Kongresshaus en ons Amerikaanse repertoire met songs als 'Saint Louis Blues March' en 'Over There' krijgen hier een bijzonder lading. We hebben die avond met de bandleden heerlijk op een terras buiten gezeten bij een openlucht openhaard en ik heb later nog zitten mijmeren op mijn balkon over de opmerkelijke raarheid van het bestaan.

Het beroemde adelaarsnest vanaf het dorp gezien.

Zangeres Caroline is wat van slag door de situatie. Oeioeioei!

Trombonist Uli Plettendorff in Berchtesgaden.

Voetbal I

We staan op tijd op om ons naar het aan de voet van de Alpen gelegen 'Reit im Winkel' te gaan. Na een rit van 70 kilometer bergweggetjes zijn wij ter plekke. Als ik in mijn hotelkamertje lig word ik gebeld door onze trombonist Uli Plettendorff, of ik mee wil doen met een potje voetbal. Dat wil ik wel en we gaan in sporttenuue naar het naast het hotel gelegen sportveld. Omdat het zachtjes regent, komen er maar zes jongens opdruven De trombonisten Uli Plettendorff en Hans Jörg Vink, saxofonist André Simmioti en de trompettisten Marc Huijnen, Erik Veldkamp en ik zei de gek. We besluiten drie tegen drie Nederland - Duitsland te spelen. Het is zwaar de regen neemt toe en we voelen ons als helden. De Duiters winnen met 5 tegen 4 en de getergde muzikanten lichamen zijn na twee keer 30 minuten volledig op. We moeten uiteraard enkele uren later nog wel spelen en kunnen maar nauwelijks het podium opkomen. De zaal is een lokale feestzaal en er zijn maar weinig mensen. Ze zijn wel echt razend enthousiast en als ik halverwege het concert voor de band de ballade 'Stardust' soleer zie ik vanuit mijn ooghoeken dat er een bezoeker zit te huilen. De muziek heeft nog steeds zijn kracht om mensen te raken en te ontroeren niet verloren. Een groter compliment voor mijn verrichting kan ik me op dat moment niet voorstellen.

*Gepekop
Loet.
Direct na
de
wedstrijd.*

*Gepekop
Marc.
Direct na
de
wedstrijd.*

*Gepekop
Uli.
Direct
na de
wedstrijd*

*Gepekop
Erik.
Direct
na de
wedstrijd*

Gastvrijheid

Het blijft maar regenen en de avond wordt afgemaakt in het café behorend bij het hotelletje waar we verblijven. De Duitse gastvrijheid is zoals zo vaak grandioos. Een enorme, in klederdracht gestoken, dame serveert ons heerlijk bier, kaas en worst. De volgende ochtend wil de bediening handtekeningen en fotograferen de muzikanten in de bus. We waren duidelijk welkom.

Suite 502

Op zondag de 15de vertrekken we naar Fussen. Dit ligt prachtig gelegen aan de voeten van de Alpen in een toeristisch gebied. Het is nog net Duitsland aan de grens met Oostenrijk. Vandaag is het zondag maar het stadje viert een of ander middeleeuws feest. Er zijn daarom veel mensen op de been en in een hooggelegen burcht midden in het stadje is een 'open air' toneelstuk aan de gang. Ons hotel is een juweel en ik krijg samen met mijn 'roomie' Marc Huijnen suite 502. Een enorme ruimte met alle luxe die je je maar wensen kan. Onmiddellijk laat ik het bad vollopen en laat me leven later in het bad glijden met op de achtergrond de muziek van saxofonist Sonny Rollins en trompettist Donald Byrd vanaf mijn labtop. De spierpijn van het potje voetbal is echt niet te harden en voor het moment is dit dan ook de hemel op aarde.

Om half vijf vertrekt de bus voor een korte rit naar het Kurhaus waar we zullen spelen. In een prachtige weide met uitzicht op een enorme bergketen en daarop weer enkele kasteeltjes is rondom het kurhaus een ambachtelijke kunstmarkt opgezet en het is een drukte van belang. Het weer is in tegenstelling tot de dag ervoor erg goed. Die avond is het drukkend warm en we spelen een redelijk concert voor een matig gevulde zaal. Morgen gaan we naar Ettlingen, ik was daar al eens en we zullen er in de oude binnenstad op een binnenplaats spelen.

Trompettist Marc Huijnen is aan het werk..

Loet en Erik Hilferink. Smile!

Sauna

Het valt allemaal en beetje tegen. Na bijna 300 kilometer rijden arriveren we in Ettlingen. Ons hotel is weliswaar goed maar wel aan de snelweg gelegen. We kunnen dus niet de binnenstad in en hebben twee uren te gaan voor de bus vertrekt naar de hal. Er blijkt een zwembadje in het hotel aanwezig te zijn en ik ga daar samen met zangeres Caroline de Rooij en trompettist Marc Huijnen dan maar in liggen. Na een bloedhete sauna zijn we behoorlijk uitgeput en kan het echte werk beginnen. Eenmaal aangekomen bij de binnenplaats wordt er vanwege het dreigende wolkendek afgezien van de binnenplaats en gekozen voor een sporthal iets verderop. Dat is aanmerkelijk minder gezellig maar begrijpelijk.

'Beroeps' eters

We gaan een hapje eten. Er wordt gekozen voor een Spaans restaurant in het centrum. Een keuze die desastreuze gevolgen heeft. Deze mensen waren duidelijk niet voorbereid op een invasie van 'beroeps'eters en alles gaat dan ook mis. Dan moet je net de jongens van het GMO hebben. Die eten 180 x per jaar buitenshuis en weten precies wat ze wanneer en hoe willen hebben. De bediening schiet te kort en ook direct in de stress. Mensen krijgen gerechten niet of het verkeerde met als gevolg dat er afbestellingen worden gedaan. Het vlees blijkt niet gaar en nieuwe binnenkomers worden eenvoudig vergeten. Heerlijk om naar te kijken als het een toneelstuk betreft maar minder om midden in te zitten. Nadat alles zich had voltrokken verzuchtte de bediening erbarmelijk dat ze blij was dat we eindelijk weggingen. Tja... Als we even later in de sporthal aankomen en ons klaarmaken voor het concert begint de enorme zaal zich te vullen. De belangstelling voor onze show blijft mij verbazen. Als we beginnen zit de hal zo goed als vol. Probeer dat maar eens in Nederland. Echt te gek. Het concert verloopt goed en inderdaad begint het die avond langzaam te regenen. Een goede keuze van de organisatie dus.

Jenke, Hans en Piet aan de drank.

Wil Salden is zoals altijd klaar om 'on stage' te gaan.

Opsler

Die avond zijn we pas laat weer in ons hotel en ze blijken er uitstekende 'opsler', zeg maar de Duitse jenever, te schenken. Ik drink dat in combinatie met een overheerlijke Duitse pils en pas om drie uur gaat het licht uit. De volgende ochtend is er een riant ontbijt waarmee ik mijn 'opsler' avontuur probeer te compenseren wat me maar ten dele lukt.

Voetbal II

Na een tweehonderd nog wat kilometer lange busreis die ik in zijn geheel slapend heb doorgebracht word ik wakker onder aan een berg in een prachtig landschap. Wij zijn in Schönwald en de plaats doet zijn naam eer aan. Er was twee dagen ervoor al besloten om op deze locatie een voetbal revange te laten plaatsvinden. Aangezien ik de pijn van de eerdere pot nog in de benen heb zie ik er behoorlijk tegen op. Toch gaan we. We hebben dit keer 8 spelers (4 Duitsers en 4 Nederlanders). De geluidstechnicus Randy doet mee aan de Nederlandse kant en de tenortrombonist Peter Swartlo doet mee aan de Duitse kant. We spelen op een enorm veld we hebben iets te grote doelen. De doelpunten volgen elkaar dan ook snel op. Altsaxofonist Piet Keizer loopt rond en legt alles vast op de gevoelige (digitale) plaat. Ook de zangeres Caroline laat zich zien en schud haar hoofd misprijzend bij het zien van mijn voetbal kunsten. De heren Ingo Senst (bas) en Jenke de Vries (bas trombone) zitten in de 'duck-out' net als de twee oudjes van de 'muppetshow' de hele zaak gelaten aan te kijken.

*Trombonist
Hans Jorg
Vink legt
aan en
Loet
verdedigd.*

*De
beidde
teams na
de
wedstrijd.
Mooi is
anders
maar
stoer is
het wel.*

*De beidde
heren Jenke
de Vries en
Ingo Senst
aanschouwen
het geheel
misprijzend.*

*Randy
probeerd
de broek
van
Andre te
bereiken.*

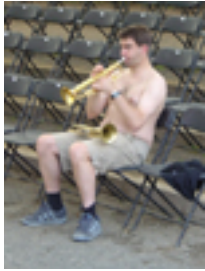
Kreupel

Zonder een degelijke warm up lopen we ons bijna allemaal een blessure. Het gaat er stevig aan toe en het spijt me te moeten zeggen dat ik me niet meer herinner wat de eindstand was..... maar volgens mij waren onze oosterburen iets beter in vorm. Ik raak sowieso in de eerste 5 minuten al lelijk geblesseerd aan mijn bovenbeen en zal de rest van de toer blijven hinken. Als we die avond allemaal backstage klaarstaan om het concert te beginnen spreekt André Simmiotie de memorabele woorden. 'Vrienden; wat er ook gebeurd is vandaag op het voetbalveld, vanavond zijn we weer één team'. We spelen in een feestzaal in Schönwald en het wordt een prachtige show die enthousiast wordt ontvangen door een volle zaal. De een na de andere solist loopt kreupel naar voren, voorzichtig van het afstapje en na de solo weer voorzichtig terug. Het is absoluut grappig en volgens mij goed voor het groepsgevoel. Broeva Haro ! Au!

Pipo de Clown

Ons laatste optreden is in de openlucht in Hanau. Dat is ter hoogte van Frankfurt en dus al een goed stuk op weg naar huis. We moeten er al vroeg heen omdat de bus vanwege de nachtelijke terugrit na de show een aantal uren stil moet staan. Het blijkt een prachtig amphi theater aan de oever van een rivier. Het artiesten verblijf heeft met zijn woonwagens en tenten een hoog 'pipo de clown' gehalte. Iedereen gaat zijn's wegs en ik besluit om in een van wagens met mijn laptop muziek te schrijven voor een op handen zijnde bigband workshop weekend op het eiland Texel. Daar ga ik zo'n beetje linea recta heen na deze toer. Het lukt allemaal vrij aardig en na een aantal uur werken gaan we wat eten. Het is die avond drukkend warm en tijdens de laatste melodieën van het concert begint het te druppelen. De wat oudere bezoekers kiezen ervoor om direct naar hun auto te lopen. Een beetje raar om je toegiften te spelen terwijl het publiek langzaam wegloupt. Toch wisten deze mensen wat ze deden want er

breekt een hevig onweer los met enorme slagregens. Wij rennen dan ook na het concert op en neer door een modderpoel die eerder een feestelijk met mensen gevulde openbare ruimte was.

*Onze
gewaardeerde
leadtrompettist
zit verkoelt te
oefenen.
Heerlijk toch?*

*Trompettist
en vertaler
Erik
Hilferink
werkt door.*

Whisky thuis

Om half twaalf uur vertrekt de bus richting de carpoolplek in Kerpen. In de bus wordt nog wat gedronken maar lang niet door iedereen. De meeste kiezen ervoor om de volgende dag fris te zijn, meestal voor hun gezin. Als ik om een uur of 07:00 uur in mijn achtertuin een whisky drink en bedenk dat ik nog 3 uren kan slapen verzucht ik dat dit soort reisschema's mij niet zijn uitgelegd toen ik werd aangenomen op het Conservatorium te Hilversum in '87. Zal ik het mijn leerlingen wel vertellen?

Loet van der Lee - 30 Augustus 2004